

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. Sed praecipuè causas Episcoporum Alexandriae ad sedem apostolicam ante omnia referendas esse, juxta consuetudinem, contendit Iulius; qui consuetudine tribuit exemplum semel usurpatum. Notatur ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Theſſalonicenſis in Macedonia, in primis verò Romanæ, quam principes Apoſtolorum ſanguine ſuo conſecraverant. Hinc factum ut quoties Irenæus, Tertullianus, Optatus, & Auguſtinus novitatem obſciunt hæreticis, adducant diſcrimen quod intercedit inter novam eorum doctrinam & traditionem Eccleſiarum apoſtolicarum, præcipuè autem Romanæ; ac præterea adverſus hæreticos adferunt ſucceſſionem perſonarum & doctrinæ illarum Eccleſiarum. Vnde fiebat ut Episcopis illis incumberet neceſſitas arctiſſimæ communionis, ſcriptis videlicet ultrò citròque communicatoriis epiſtolis pro conſervatione fidei.

Athan. de ſentent.
Dionysij.

VIII. Quamobrem cum ageretur de cauſa Athanaſij Episcopi Alexandrini & Marcelli Ancyran in Galatia, quorum Eccleſiæ erant apoſtolicæ, æquum prorsus videbatur ut accuſatio adverſus eos inſtituta judicaretur ab Episcopis Occidentis & Orientis. Sed in primis cauſam Athanaſij urget Iulius; adfertque conſuetudinem jam introductam, à Dionysio nimirum Episcopo Alexandrino: quem cum Clerici ejus hæreticum eſſe ſuſpicarentur, & ob id querelam adverſus eum detuliſſent ad apoſtolicam ſedem, ipſe accuſationem hanc purgavit ſcripta ad Summum Pontificem epiſtola. Vnde concludit Iulius monendum ſe fuiſſe ſi quid ſuſpicionis exortum eſſet Alexandria adverſus Athanaſium. Huc enim tendit oratio Iulij; jus verò ſuum acceſſit à facto Dionysij. Ceterum cauſam judicari debere ſcribit ab omnibus, *ὅτι πάντων*, non autem à ſe ſolo. Quare merito reprehendendus eſt illuſtriſſimus Cardinalis Perrenius, qui verum Iulij Papæ ſenſum diſſimulat in ſua Replica; locum verò hunc mutilat, omittens de inſtutia quicquid ſequitur poſt illa verba, *Episcopi enim erant*, quòd ſequentia parum conducerent ad extollendam Summi Pontificis auctoritatem. Tum, prætextu verſionis obſcuræ, ex Græco textu in primis conatur elicere ſenſum prorsus contrarium deſtinatis Iulij. His enim ſignificari ait nihil in cauſa Athanaſij deſiniri poſſe quin priùs deſinitum fuerit ab Eccleſiæ Romana. Hæc ſunt verba Græca: *ἡ ἀγνοῦν ἐπὶ τῆ τοῦ Ἰουλιῦ, ὡς πρότερον γέγραπται ἡμῶν, ὅτι ἕως ἐνθεν ὁ ἐκείνου τὰ διγγρα; An ignari eſtis*, inquit Iulius, *hanc conſuetudinem eſſe ut primum nobis ſcribatur, ut hinc quod juſtum eſt deſiniri poſſit?* Attamen certum eſt nihil aliud ex his verbis elici poſſe quàm eam eſſe Eccleſiæ Alexandrinæ conſuetudinem, ut primum ad Summum Pontificem ſcribatur, ut *dein, ἐνθεν*, decerni poſſit quod æquum videbitur, id eſt, communi omnium ſuffragio, ut an-

Ap. Athanaſ.
Ep. 1.

Vide ſuprà lib. 1.
cap. 12. §. 1. 2.

tea dixerat. Ceterum heic obſervandum eſt, ſatis audaciter Iulium tribuere conſuetudini exemplum ſemel uſurpatum.

IX. Si quis verò in dubium revocare velit interpretationem epiſtolæ Iulij à me propoſitam, quoad jus quod ſibi vendicabant occidentales, is, mea ſententia, cedere ſaltem debet auctoritati Concilij Italici, cui interfuit ſanctus Ambroſius Mediolanenſis Episcopus. Scribunt hujus Concilij patres in ſynodica ad Imperatorem Theodoſium epiſtola, Maximum, qui Conſtantinopoleos Episcopus fuerat ordinatus, cum in ſynodo Conſtantinopolitana, quæ eſt ſecunda univerſalis, depoſitus fuiſſet, captata occasione Concilij generalis quod Imperatores Romam convocaverant, ad apoſtolicam ſedem acceſſiſſe, ibique expoſtulante de ſua depoſitione ac de Neſtarij ordinatione in locum ſuum. attamen occidentales, tametiſi Maximum in ſuam communionem recepſiſſent, nihil quoad epiſcopatum decernere voluiſſe abſentibus Episcopis orientalibus, qui Conſtantinopoli ſubſtiterant pro celebranda ſynodo. *Nos igitur in ſynodo ea, inquit, que totius orbis Episcopis videbatur eſſe præſcripta nihil temerè ſtatuum eſſe cenſimus.* angſe nihilominus, quòd ex ea cauſa interrupta eſſet Eccleſiarum communio. Orientales enim, cum intellexiſſent Maximum Romam eſſe profectum, ut illic cauſam ſuam refricari procuraret in ſynodo ad quam univerſi orbis Episcopi invitati erant, nolle ad eam accedere. Tum adferunt vetuſtam conſuetudinem, uſurpatam ab Athanaſio, Petro Alexandrino, & à perliſque orientalium Episcopis, qui judicium expecterant, non ſolum Eccleſiæ Romanæ, ſed etiam Italiæ & totius Occidentis. Vnde concludunt, orientales, cum Maximus ad Episcopos Occidentis acceſſerit, præſtolari debuiſſe eorum ſententiam in cauſa ejuſdem Maximi. Ne quis verò exiſtinet eos ſolos velle negotium iſtud terminare, declarant ſe nihil aliud cupere niſi ut hæc cauſa in Concilio judicetur ab Episcopis occidentaliſ & orientalibus; *ut ubi una communio eſt, commune judicium ſit.*

X. Quòd ſi tum temporis auctoritas Concilij Sardiceniſis valuiſſet, occaſio videlicet opportuniſſima reperta erat qua revocaretur in uſum. Nullam autem ejus mentionem faciunt Episcopi occidentales; nihilque aliud contendunt quàm ut una cum orientalibus cognoscere poſſint de cauſa depoſitionis Episcopi Conſtantinopolitani. Eam ob cauſam Theodoſium orant ut Concilium univerſale apud urbem Romam celebrari jubeat, eamque ſibi videri unicam